DEMÀ

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

•el miracle de st. cebrià

•ROCA: una victòria?

•volem l'amnistia total!

Lliga Comunista Revolucionària

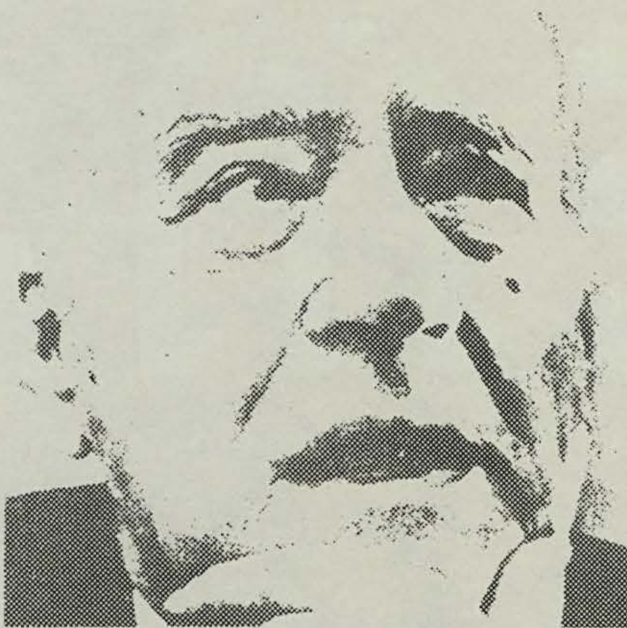

QUARTA INTERNACIONAL

CATALUNYA,
1ª QUINZENA / MARÇ 1977

ANY 1 Nº 1 15 pts

Diposit legal Nº B-7328-1977

EL "CONSELL" MORT, L'ASSEMBLEA AGONITZANT I "L'ORGANISME CONSULTIU" A LA INCUBADORA

Els primers dies de desembre, - les vigílies del referèndum, es creà la "comissió dels 9" (després dels 10 amb la incorporació de les centrals sindicals). Dins d'aquesta comissió en Jordi Pujol representa les principals forces de la burgesia no - franquista (Lliga, Centre Català, U.D.C., C.D.C., E.D.C.), i els partits més importants del moviment obrer (PSUC, PSC. PSOE etc.). Amb la creació de la comissió aquests partits es col.- loquen amb els dos peus dins el terreny del govern i l'efecte - immediat és la crisi mortal de tots aquells organismes que, teòricament, havien de servir per a mobilitzar i negociar a la vegada i que integraven les forces obreres i populars al costat -- dels partits burgesos. L'Assemblea de Catalunya signa la seva acta de defunció a la XXIV Permanent amb el recolzament de la gestió de'n Benet i en Marçal - prop de'n Pujol i la "comissió" (a més de no fer cap balanç de la desastrosa campanya d'abstenció i engegar una campanya per l'Estatut que no comporta mobilitzacions de massa i esfuma, - encara més!, el "tercer punt").

Però la crisi de les "instàncies unitàries" no és més que - l'aspecte primer i més evident de la factura que s'haurà de pagar com a conseqüència d'haver posat tota lluita de masses a - remolc de la "negociació" de la reforma: la lluita per l'amnistia (què en queden de lluny, -- aquells 1 i 8 de Febrer!), es - veu substituïda per una simple pressió testimonial sobre les - -enervadorament lentes- escarceracions; la lluita pels drets - democràtics s'abandona tan aviat s'aconsegueix que la llei -- electoral no perjudiqui els partits burgesos petits o d'àmbit nacional (¿i el vot dels joves?) els partits sense exclusions -- deixen pas als cartells de propaganda que es paguen la Lliga i Convergència, mentre, els militants dels partits obrers són empresonats a cabassos; fins i tot la solidaritat té un preu: els comunicats de premsa denunciant les detencions han d'incloure recolzaments "condicionals" al govern o es fa impossible una signatura unitària...i, naturalment, les llibertats nacionals, abans de les eleccions, són tabú, tant per a mobilitzar com fins i tot per a parlar-ne a Madrid.

Tanmateix, hom potser no creurà que és molt trist i desagradable per nosaltres, constatar la justesa de les nostres prediccions sobre la misèria de la política de col.laboració de classes. Però els fets són indefugibles i avui, a l'hora de les -- traïcions, no hi ha un sol gall solitari per cantar tres cops,- sinó que és tot el galliner que s'esvalota d'escataineigs per - anunciar la posta del minúscul ou de la "reforma pactada". Davant d'això sembla que, si no - tots, al menys uns quants partits obrers haurien de reaccionar tancant files, reforçant la unitat del moviment obrer i buscant de qualsevol manera camins de mobilització, de lluita de masses a les fàbriques, als barris..., i també al carrer, tornant al poble, als treballadors llur protagonisme que mai haurien d'haver perdut. Però la -- imaginació humana és il.limitada i la capacitat d'autohipnosi

política pel que es veu també.

EL MIRACLE DE SANT CEBRIÀ

El dissabte 12 de febrer, l'oposició catalana iniciaba la peregrinació cap a Sant Cebrià. L'Assemblea paralitzada i dividida sense "consensus" que ho arre-- ~~gli, el Consell mort de gana~~

gli; el Consell, que un dia fora vitrina de partits d'obediència catalana", mort de gana; la tristor de la darrera convocatòria de la P.O.D. on només es -- presentaren les delegacions --- dels Països Catalans, tot això queda enrera. A Sant Cebrià reneixeria "la unitat de Catalunya" en fomra de "document-miracle".

Cal preguntar-se el que han escrit en aquest document miraculós que de cop i volta és cri-- dat a tornar la història enrera i resoldre el que aquest estiu passat no es va poder aconseguir amb el projecte de la "Cambra".

Deixant de banda la palla i --- anant al gra:

"-L'adhesió a les institucions de la Generalitat (que com és - sabut no existeixen des del 1939 ni està el projecte de Suàrez restablir-les). -"Els reunits - són conscients de la necessitat de definir urgentment una via eficaç que puguin seguir totes les forces polítiques i so----- cials..." per a restablir l'Estatut del 32. "Consciència" de - la "necessitat" de "definir" una 'via" (que serveixi per a fer -- col.laborar el Pujol amb els -- treballadors de ROCA), és a dir que estem com abans de començar.

- De l'Estatut "com a via per a arribar al ple exercici del -- dret d'autodeterminació" ni parlar-ne. Autodeterminació? ¡I -- ara!, què és això?. En tot el - document ni un mot sobre la sobirania nacional de Catalunya.

-En canvi van tenir molta cura de repetir dues vegades en un document de 500 paraules que el restabliment de l'Estatut "im-- plica necessariàment la restauració de la Generalitat (és a -- dir, que el café amb llet implica la tassa) i el retorn del seu president senyor Josep Tarradelles (és a dir, que, tant si ens agrada com si no ens agrada, serà café Tarradellas), abans de les properes eleccions".

I res més.

Què pensem fer per a assolir això? Potser una manifestació?. El document no parla de res de tot això. L'única cosa que pensen fer és constituir un "Organisme consultiu" de'n Tarradelles perquè ell ben assessorat pugui negociar amb en Suárez - el seu retorn com a President de la Generalitat. I si en Suárez no vol? D'això el document

no en parla.

Però a més les funcions d'aquest "Organisme Consultiu" -- cridat per ells a superar les divisions i les crisis de les "instàncies unitàries", no estan clarament explicitades en lloc. En Tarradellas "consultarà" i després farà el que li roti, o necessàriament farà el que digui la majoria? Què passarà quan hi hagi empat o bé un "consensus" d'allò més magre? Tindrà els mateixos vots Estat Català que el PSC (c)? - En el "millor" dels casos es produirà una situació de divisió i paràlisi com la de l'Assemblea de Catalunya, i en el pitjor serà en Tarradellas qui acabi decidint el que es fa. - És a dir, que estem igual o -- pitjor que abans de començar.

JUGAR A LA RULETA

Tothom que ha jugat a la ruleta sap que es pot apostar a un **número** o bé a un dels dos colors en que estan dividits tots els números. Aixo es una mica el que passà i pot passar a Sant Cebrià. Cada partit juga el seu número però a més a mès tots juguen, per si de cas, el color d'en Tarradellas. Quí recolza en Tarradellas i l'Organisme Consultiu?: d'una banda tot un seguit de partits -- del que hom en diu "centre-esquerra" que tots junts no representen cap influència de masses important i que tenen - la seva sort lligada al restabliment d'alguna ena d'autonomia i que aspira a formar part de la burocràcia gestora "per -- mèrits de guerra" (E.C., E.R.C. F.N.C., M.C.R.D., P.D.D.C., ---- P.S.C.- ex, R.S.C.), d'altra --- banda una sèrie de partits obrers a l'esquerra del PSUC i sectors nacionalistes radicals (MCC, PTE ORT, PCU, PSAN, PSAN-P). Aquests són els dos recolzaments fonamentals, que representen interessos de classe ben diferents, encara que de vegades la demagògia de - ERC i la "flexibilitat política" del PTE puguin fer pensar el contrari.

Tot això, però, no ens pot fer - oblidar el joc dels més "vius" - que tot venint de Madrid, d'apostar el color de la "comissió --- dels 10" van estar a Sant Cebrià jugant al color de'n Tarradellas (PSC (c)) i poden anar-hi més -- tard o més aviat UDC, CDC i per què no?, PSOE, PSP i el mateix - PSUC.

S'ha de donar la raó al López -- Raimundo en una cosa, per la via de la negociació directa des de la "veu pactant de Catalunya" no - en treuran res, ni les engrunes de la reforma que es mengen la "comissió dels 10" però el que ell no diu és que l'única via "directa i unica" des de Catalunya per assolir avenços en la llibertat nacional és la de la mobilització - independent de masses. De tota manera aquest no és el camí ni de - l'"Organisme Consultiu", ni dels partits que recolzen en Pujol. I a més, a hores d'ara, "l'Organisme" no té una configuració concreta i és possible que els partits obrers (PSUC, PSC...) i burgesos (CDC, UDC...) més importants ni - en formin part. Per aquest viatge calien alforges?.

Pels grups de "centre-esquerra sí, doncs és una manera molt -- clara de pressionar i intro --- duir-se dins la negociació dels "grans" amb el govern i, també, adornar-se la campanya electoral amb el demagògic recolzament de'n Tarradellas. A més, aquesta demagògia -que sembla no tenir límits- compromet molt poc a tots aquests grups mancats de base de masses significativa, i els hi serveix per a intentar - conquerir-la a través de les organitzacions obreres centristes com ara PTE i MCC, i això - també els hi permet concretar - la seva voluntad pactista i col.laboradora amb la burgesia, encara que aquesta els arraconi i els utilitzi com arma de batalla contra el PSUC.

NEGOCIAR O LLUITAR

Ho repetirem fins a avorrir-vos si no donem un pas endavant en l'organització unitària de masses, si no clarifiquem els ob-- jectius que poden posar fi a -- l'opressió nacional, si no aixequem a cada moment la bandera - política d'una estratègia unitària per l'AUTODETERMINACIÓ, si no posem el moviment obrer al - front d'aquest combat, si no -- prenem la iniciativa trencant - amb tota forma de pacte-supeditació al govern Suárez o a la - burgesia; totes aquestes maniobres diplomàtiques, no solament no serveixen de res, sinó que perjudiquen el moviment obrer i el sector revolucionari del moviment nacional. I de retruc allunya les possiblitats de reconquerir la nostra sobirania nacional.

Per la via de la negociació, sigui a Madrid, sigui amb la "veu pactant" només pot passar una - d'aquestes dues coses:

- En Suárez es decideix a donar-se un prestigi preelectoral i "restableix" una Generalitat descafeinada, en Tarradellas -- torna com a President d'una institució buida de contingut i, després de les eleccions, els - partits burgesos majoritaris -- fan un "estatutet de 1977". En aquest cas el paper de l'extrema esquerra (PTE, MCC, etc.) -- haurà estat el d'embellir de - bon antuvi aquesta sortida i -- i trovar-se davant el dilema de fer-se còmplice de l'estafa o - sortir-se'n tard i malament.

- En Suárez, o en Tarradellas, o tots dos, no es baixen del -- ruc i ací no hi ha Generalitat de cap mena abans de les eleccions. L'extrema esquerra haurà d'una banda, perdut el temps deliciosament fent concebir al poble il.lusions sobre una via de negociació (i per tant afeblidora de la mobilització) que a -- més és una via sense sortida. - D'altra banda, això haurà servit per a donar-li una capa de "pintura radical" al "centre-esquerra", burgès i petit burgès, que -no ho dubteu- tan aviat les coses vagin malament abandonarà el seu "Tarralledisme incondicional", es baixarà de --- l'Organisme en marxa per a pujar-se , tot seguit, al carro del possibilisme de la "comissió dels 10".

Com diem a la "Carta oberta a - Josep Tarradellas" (publicada al "Diari de Barcelona" el dissabte 12 de febrer):

"Nosaltres seguirem lluitant per a que, com més aviat possible, es convoquin eleccions al Parlament de Catalunya, plenament --- lliures, en les que el nostre poble pugui expressar, sense restriccions de cap mena, les relacions que vol mantenir amb la -- resta de pobles de l'Estat. Un - Parlament de Catalunya que en un procés constituent, refrendat -- pel poble, pugui deixar establertes les relacions de Catalunya - amb la resta de l'Estat i actui amb la sobirania per mantenir-les i replantejar-les unilateralment sense supeditar-se a cap mena de criteri central.

ÚLTIMA HORA - ÚLTIMA VERGONYA:

En Pujol els hi compra un bitllet d'anada i tornada a Madrid i Esquerra Republicana i el PSC-ex reagrupament s'apunten per a anar a parlar amb en Suárez a la Moncloa.

Pau Pons.

JOSEP TARRADELLAS
PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

es complau a expressar-vos el testimoniatge de la seva consideració, el seu desig de bon Any Nou i els seus anhels de llibertat i de benestar per Catalunya

PARTITS OBRERS SENSE EXCLUSIONS

La LCR ha decidit portar els seus estatuts a la finestreta del Ministeri de Gobernació. Després de més de sis anys a la més estricta clandestinitat,comencem a sortir a la llum pública;després de sis anys de llegir els nostres documents a les comisaries, avui els funcionaris de Gobernació els poden llegir sense necessitat d'arrabassar-los als escorcolls dels habitatges dels nostres militants. Anirem al Suprem, ja ho sabem, però la decissió que prenguin no serà cap decissió "jurídica" sinó més bé política. Per això, tot anant a Gobernació, no deixem el carrer, perquè al carrer hem portat la lluita per la llibertat, la lluita que ens ha dut fins on som ara i, al carrer seguirem lluitant per la legalització de tots els partits obrers.

A la Comissió Promotora que suscribeix l'Acta i es fa responsable dels estatuts , hi ha tret- ~~se persone~~ ze camarades de tots els països de l'estat i de tots els sectors socials on l'organització treballa. Dels setze, quatre són dels Països Catalans:

JOAN MONTRAVETA.29 anys.Tècnic metalúrgic. Despatxat de Commetsa el 1972. Despatxat de Motor Ibérica el 1975 i detingut. Despatxat de Waldés el 1976 i detingut quan la Vaga del Metall de Barcelona el 1976. Membre del Comité Nacional de Catalunya de la Federació Sidero- Metalúrgica de la UGT. Membre del Comité Central.

ROSER RIUS. 29 anys. Treballadora d'Arts Gràfiques. Detinguda a l'octubre de 1974 i condemnada a tres anys de presó.Indultada pel desembre de 1975. Militant de la Coordinadora Feminista de Barcelona i portaveu de la LCR a Catalunya. Membre del Comité Central.

PAU PONS. 27 anys. Ensenyant. Detingut al 68 a la Universitat de Barcelona. Portaveu de la LCR a Catalunya.

JOSEP LLUIS BERRUEZO. Estudiant de la Facultat de Ciencies Econômiques de la Universitat de València. Expedientat i readmés. Membre del Comité Central i portaveu de l'Organització al Pais Valencià.

El fet de que ens acollim al Decret del Gobern Suarez, malgrat llurs ambigüitats i limitacions ha de ser interpretat com una voluntad clara de portar la lluita per la llibertat sense exclusions i contra tota pervivència del franquisme en tots els terrenys, incloint-hi les escletxes legals que el moviment de masses ha conseguit obrir a l'edifici de la pseudo-democràcia retallada que és el Gobern Suarez.

Què ningú dubti de què la LCR és i seguirà sent una organització OBRERA,COMUNISTA,DEMOCRÀTICA i INTERNACIONALISTA . Hem corregut molts riscos i hem sofert molts sacrificis en aquesta llarga nit de la clandestinitat, estem disposats a correr tots els riscos que representa una activitat legal i pública en una societat on les bandes feixistes "incontrolades"campen amb tota inpunitat, Però no estem disposats a retallar res del nostre programa o modificar res de la nostra política per a poder cabre a l'estreta legalitat que ens ofereixen , perquè sabem què si la LCR i els partits obrers i revolucionaris no caben a la legalitat, és a milers d'homes i dones que se'ls deixa a la ilegalitat. Si això és així, nosaltres serem amb ells com fins ara i lluitant per la llibertat sense exclusions.

El Gobern diu que està disposat a legalitzar-nos a tots (menys als "totalitaris") però les seves paraules contrasten amb la realitat de més de 200 presoners polítics engarjolats encara per l'únic delicte d'haver lluitat 40 anys contra el TERRORISME FRANQUISTA. D'aquets 200, catorze són companys nostres, militants de la LCR , camarades del combat quotidià dels que exigim la LLIBERTAT INMEDIATA/.No pararem fins tenir-los amb nosaltres i que lluitin amb tot el poble . Aquests són, els coneixeu, veritat?

PENA DE MORT,CONMUTADA PER PRESÓ A PERPETUITAT

Andoni Arrizabalaga,	Port de Sta. Maria	8 anys
Iñaki Sarasqueta,	Port de Sta. Maria	9 "

PARTICIPANTS A L'INTENT DE FUGA DE SEGOVIA

Carmelo Garitanaoindia,48	Córdoba	6 anys
Enrique Guesalaga,50	Burgos	8 anys
Patxi Jaca Aranalde,16	Cáceres	9 anys

A DIVERSOS PENALS

Ion Etxabe ,56	Lleida	9 anys
Iosu Ibargutxi ,46	Port de Sta.Maria	9 a.
Sabino Arana Bilbao,34	Carabanchel	9 anys
José Luis Eguifuren,26	Zamora	6 anys
Iñaqui Biar,25	Cáceres	8 anys
Andoni Bedialauneta,25	Zamora	8 anys
Iñaki Garcia Aramberi,25	Port Sta. Maria	8 a.
Iulen Arregui,25	Jaen	?
Lucio Solaraguren,25	Zamora	?

NOM CONDEMNA,ANYS PENAL TEMPS D'ESTADA

Publiquem avui un article redactat pels camarades de la Tendència Obrera recentment integrats a la LCR. La importància d'aquest fet queda suficientment resaltada al llarg de tot l'article. Només queda per remarcar que tot el nostre interés per la unitat dels marxistes revolucionaris de la IV Internacional a Catalunya com a tot l'estat resta dempeus. I en aquest sentit recordem des d'aquí la proposta que hem anat fent al conjunt de la LC d'obrir un immediat procés d'unificació d'ambdues organitzacions que dugui els seus resultats a terme, ràpidament.

PER LA UNITAT DELS TROTSKYSTES

A una conferència realitzada a finals del mes de Gener la Tendència Obrera de la LC a Catalunya va decidir d'integrar-se a la LCR. Aquesta decissió es va produir després de l'exclussió dels seus membres de la LC i la negativa de la seva direcció a acceptar la readmissió - sobre la base d'uns punts mínims que va proposar, la Tendència, a fi de garantir el debat intern i el respecte del centralisme democràtic.

La Tendència Obrera a Catalunya constituia pràcticament la meitat de l'organització i --- abastaba els sectors més importants de la LC, com per exemple la totalitat del metall de Barcelona. Entre els seus membres es troben coneguts líders d'aquest ram com en Joan Montraveta i en Josep Borràs. És per això que l'exclusió de la Tendència i la seva no readmissió, és un error greu que ha comés la direcció de la LC i - que tard o d'hora -creiem- --- se'n donarà compte

Ara bé, si és cert què aquesta escisió a Catalunya (la resta de militants de la Tendència - de Madrid, Bilbao i Pamplona - continuen a la LC) suposa un - fort contratemps per a una organització trotskista, desitgem vivament el saldo final -- d'aquest fet lamentable es converteixi en un pas endavant -- per la unificació dels militants de la IV Internacional a Espanya i conseqüentment acceleri el procés de construcció d'un autèntic Partit Revolucionari de Masses al nostre País.

I això per tres motius:
En primer lloc perquè creiem - que l'escisió, i els errors i equivocaions que varen precedir-la, pot i ha de fer-nos reflexionar a tots sobre com ha de conduir-se un debat dins -- d'un Partit Trotskista. Hem de treure l'experiència. Nosaltres jutgem que la gran equivocació de fons (equivocació moltes vagades comesa a les nostres organitzacions) ha estat la següent: quan sorgeixen diferències tàctiques concretes, en lloc de discutir aquestes - diferències específiques amb - una actitud oberta, s'extrapolen les divergències a plans - generals -estratègics-, es busquen mil implicacions, es fan "caracteritzacions metodològiques", es pengen massa ràpidament etiquetes i s'encasellen mecànicament les posicions. Amb això per comptes de procurar la discussió constructiva -discussió imprescindible dins un Partit que no vulgui anquilosar-se- es potencia una dinàmica de blocs contraposats a la qual el contrari es converteix en el nostre enemic i en enemic del Partit. A partir d'aquí ja no es discuteixen les - posicions polítiques, ja no estem oberts a ser convençuts o a convèncer, només interessa - oposar-se a l'altra bloc, es - digui el que es digui. Evidentment, això produeix inevitables enfrontaments organitzatius i condueix directament a l'escisió.

La Tendència Obrera té això --- molt clar i l'experiència per - la qual hem passat ha de ser -- útil per a tots els trotskistes Ha de servir per a no ensopegar una altra vegada amb la mateixa pedra.

En segon lloc pensem que l'entrada de la Tendència Obrera a la LCR pot també ser un gran -- exemple de que són possibles - els debats sincers i lleials - entre trotskistes en el si d'una mateixa organització, encara que hi hagin moltes i greus digergències. I no sodiscussió es fa molt més rica i beneficiosa. Ha de tenir-se en - compte que la Tendència Obrera s'ha integrat com a tal -com a Tendència- en base a cinc punts de desacord amb la línia actual de la LCR i també que entre els seus militants hi ha qui està - adherit a la Fracció Leninista Trotskista (minoria internacional).

I en tercer lloc perquè no dubtem que la integració de la Tendència Obrera suposarà un reforç important per a la LCR i - demostrarà, d'alguna manera, -- les enormes possibilitats que - tindria un Partit Trotskista -- unificat per a arribar a ser -- una alternativa real al Moviment Obrer i Popular. I, per -- tant, l'enorme malbaratament de forces que significa estar dividits. Aquesta alternativa pot - començar a veure's amb la nova LCR a Catalunya.

En definitiva, es tracta que la integració de la Tendència Obrera a la LCR demostri als trotskistes d'Espanya que el manteniment d'organitzacions separades no es pot justificar ni política ni organitzativament. I. en conseqüència que ens convencem tots que la lluita de classes - al nostre país exigeix amb urgència que un dels punts entorn dels quals es va constituir la Tendència sigui aviat realitzat: el Congrés d'Unificació de les organitzacions espanyoles de la IV Internacional.

Roca ha tornat al treball. A
la lluita, amb totes les dif
tat o no una victòria.
Des d'aquí volem participar
questa entrada s'ha realitza
ga. En properes publicacions
una de les més importants a

R
UNA V

FI DE LA VAGA, CONTINUACIÓ DE LA LLUITA.

La valoració de les jornades del 21-22 de gener (convocades per totes les centrals sindicals, - amb l'abstenció pràctica de la majoritària de - CCOO) era un element clau que ens assenyalava la perspectiva de vaga. Efectivament, la victò ria del Judici, ajudava a enlairar la moral de combat a ROCA. La limitada resposta solidària - del 21 i la nul.la reacció de l'empresa a les - constants propostes de negociació, exigia un re plantejament responsable de les coses. La corda es podria trencar i escapar-se de les mans dels treballadors; el record i el perill de Motor I-bérica, era immediat, per diverses raons:

a) La manca de perspectives reals de Vaga General a curt plaç; b) l'ofensiva repressiva que - sense cap dubte preparava l'empresa després de calibrar la feblesa de la mobilització del dia 21, i això es concretava amb la carta publicada a la premsa i posada a tots els bars i botigues de Gavà i Viladecans amenaçant amb noves san -- cions i despatxaments després del 10 de Febrer; c) la correlativa ofensiva repressiva de la policia, prohibició de tota mena d'assemblea i -- acorralant cada vegada més els treballadors; d) el lògic esgotament d'aquests després de més de tres mesos de lluita, i el més important, sense cap perspectiva real de Vaga General, amb el -- que tot aixo augmentava cada vegada més el pe-- rill de divisió...

Davant aquesta valoració de la situació només - hi cabien dues opcions:

- continuar com fins llavors i reventar la vaga portant-la "fins a les últimes conseqüències" -centenars de despatxats, potser-, - obrir la porta a la divisió i a l'entrada -- vençuts i desmoralitzats, tancant per molt - de temps la via a la recomposició del moviment i la de l'autoorganització a ROCA, (com ocorregué al 1970 a AEG).

- fer conscients els treballadors de la situació real, acceptar la nova comissió de 10 no despatxats per a intentar negociar les condi cions d'una tornada digna al treball, amb ga ranties de que no hi haurien represàlies i - alguns punts econòmics menors (vacances, seguretat social, etc). Organitzar d'aquesta - manera una retirada ordenada i UNITÀRIA, com a condició indispensable per a recomposar -- l'autoorganització i agafar perspectives de lluita a curt plaç, obrint novament el debat sindical i el procés unitari començat, ele-- gint nous delegats, coordinant-se amb el moviment obrer de la comarca, etc.

Aquesta opció és la que vàrem plantejar sense va cilacions els militants i simpatitzants de la -- LCR a ROCA, primer a l'Assemblea de Delegats, i després a l'Assemblea General celebrada el dia 8 de febrer al Poliesportiu de Viladecans.A aques- Assemblea vàrem quedar en minoria, i es creà una certa confusió degut a que únicament va defensar aquesta opció un delegat, malgrat que ni un ---- d'ells havia dit una paraula en contra de la nos tra alternativa a les Assemblees del matí, però ells no tingueren el valor ni la suficient honra desa per a defensar públicament el que pensaven, doncs ho pensaven, com es demostrà el dia se---- güent a l'Assemblea on es va decidir l'entrada.

Als qui han iniciat una campanya en contra la -- nostra orientació (PORE, PCEI), els diem ben alt i ben clar com ho vàrem fer al conjunt dels treballadors: SI, la LCR fou qui plantejà la tornada al treball de ROCA. Com fou també qui proposà

i impulsà la dimissió dels enllaços i jurats i - la ruptura amb el vertical, l'elecció de dele--- gats i la construcció de la secció sindical unitària, la formació del Comité de Vaga, i va es-- tar en tot moment a primera fila de la lluita -- amb els altres companys..

I no vam plantejar "l'entrada sense condicions"- com ells diuen. Vam plantejar aquelles condi---- cions que es podien plantejar, exactament les ma teixes que el dia següent plantejaren i accepta- ren tots els delegats i treballadors de ROCA --- (per als qui vulguin aprofundir estan a la seva disposició les cintes de l'Assemblea de Vilade-- cans i el testimoni de tots els treballadors i - delegats).

Ha estat justament per aquesta decissió final -- que la lluita de ROCA es pot considerar una gran VICTÒRIA DELS TREBALLADORS; una VICTÒRIA DE LA - SEVA UNITAT I COMBATIVITAT, que s'ha mantingut i

A dels balanços , i sobre si -
iorenssions que na trobat,ha es-

aspectes i problemes de com a
partir de l'etapa final de la va
més ampli de la lluita de Roca
lims mesos.

A:
TORIA?

enfortit fins l'últim moment; una VICTÒRIA DE -- L'AUTOORGANITZACIÓ I DEL MOVIMENT DE DELEGATS, - que, per aquesta decissió, van poder mantenir-se i IMPOSAR-SE NOVAMENT A L'EMPRESA; una VICTÒRIA DE LA CONSCIÈNCIA I CAPACITAT DE COMPRENSIÓ DELS TREBALLADORS; UNA VICTÒRIA DE LA INDEPENDÈNCIA -

DE CLASSE I DE LA DEMOCRÀCIA OBRERA, que viurà - per anys al cor dels obrers de ROCA i de Catalunya.

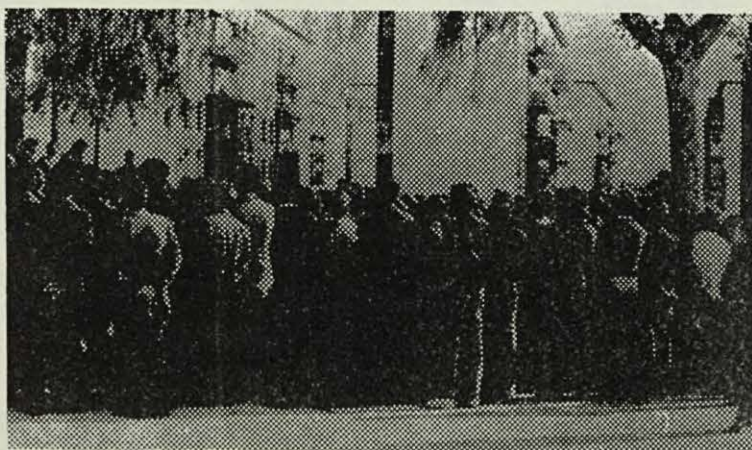
Volem resaltar aspectes varis d'aquest debat sorgit entre delegats i treballadors després de les nostres propostes, tant sobre la Comissió dels - 10 no despatxats com sobre la qüestió del replegament. Dues concepcions de la democràcia obrera i del paper de l'avantguarda rauen al debat:

1- alguns delegats van tractar diverses vegades d'impolsar el silenci a les postures minoritàries, és a dir, amagar-les i no deixar-les defensar davant l'Assemblea General ("per a no crear divisions"), això és antidemocràtic: tot obrer - té dret a dirigir-se als seus companys amb les - seves posicions, i tots els treballadors tenen - dret a conèixer totes les posicions existents al seu si sobre cada problema que els afecti;

2- el deure primer i principal d'una avantguarda obrera (els delegats en aquest cas) ÉS DE DIR LA VERITAT ALS TREBALLADORS, no amagar les seves posicions per por a perdre la majoría. Això és - el que ha passat a les dues últimes assemblees - legals, abstenint-se fins i tot de votar per a - "no posar els peus a la galleda". També s'ha ---

d'estar disposat i ser capaç de perdre la majoria per a ser una veritable avanguarda revolucionària. Els revolucionaris donem sempre la cara, fins i tot quan hem d'anar contra el corrent i - enfrontar-nos a l'Assemblea. Si és correcte el - que defensem, si som honestos i fidels a la nostra classe, els convencerem de les nostres posicions.

Una darrera matització: la lluita de ROCA no ha estat "portada" ni "contralada" per ningú. L'Assemblea de treballadors ha estat sempre l'òrgan sobirà. Els marxistes revolucionaris, mitjançant les nostres iniciatives i propostes, lúnic que hem fet ha estat ajudar els treballadors a autodirigir-se.

el fruit de la lluita, que assimilin aquestes experièncíes, reforcin sobre tot la seva UNITAT i la seva ORGANITZACIÓ UNITÀRIA. Només així serà - possible continuar la batalla per la readmissió- dels despatxats i per les reivindicacions pen--- dents. Per això la LCR fa les següents propostes:

a) recomposar l'estructura unitària de delegats, elegir-ne de nous a cada secció i fàbrica, com - de fet ja s'està fent.

b) reimpulsar la dinàmica sindical massiva, la - secció sindical unitària de l'empresa, creant -- les condicions per a la realització d'Assemblees dins o fora de l'empresa, i desenvolupar tasques Sindicals estables (formació de Comités de Seguretat i Higiene, de control economat i ritmes, - caixa de resistència, etc.).

c) reconstruir i ampliar la COMISSIÓ OBRERA DE - ROCA, la mateixa que un dia impulsà la dimissió dels càrregs sindicals, l'elecció de delegats i el mateix projecte sindical unitari; superar d'aquesta manera, el principal problema del moviment de delegats a ROCA que ha estat i és sense cap dubte, el seu AÏLLAMENT I DESCONEXIÓ ORGÀNICA DEL CONJUNT DEL MOVIMENT OBRER DEL BAIX LLOBREGAT I DE BARCELONA. Nosaltres pensem que no - existeix cap contradicció entre impulsar l'es -- tructura de delegats i la secció unitària d'empresa per un costat i la COMISSIÓ OBRERA com la central sindical amb un pes majoritari al Baix - Llobregat i arreu de l'estat. Només així els treballadors i delegats de ROCA podran revertir la seva força i el seu combat per LA UNITAT SINDICAL I PER LA DEMOCRÀCIA OBRERA DINS DE L'ORGANITZACIÓ QUE RECULL EL SECTOR MÉS IMPORTANT I COMBATIU DE L'AVANTGUARDA OBRERA DEL BAIX LLOBREGAT I DE BARCELONA: C.C.O.O. Sabem que serà difícil - la comprensió d'això per a molts treballadors -- que han vist com la direcció o corrent majoritària de CCOO abandonava la direcció de la lluita i feia molt poc per a organitzar LA VAGA GENERAL. Però també sabem i no és difícil entendra-ho, -- que HAGUÉS ESTAT ENORMEMENT MÉS EFICAÇ I DIRECTA TOTA L'ACTIVITAT SOLIDÀRIA DIRIGIDA A LA PREPARACIÓ DE LA VAGA GENERAL D'HAVER COMPTAT ELS COMPANYS DE ROCA AMB UNA POTENT I ÀMPLIA COMISSIÓ - OBRERA QUE, DES DE DINS, DES DELS PROPIS ORGANISMES I DES DE LA BASE DE CCOO, LES HAGUÉS EMPLAÇAT I FORÇAT A UN COMPROMÍS REAL AMB LA SEVA LLUITA. Per això els cridem a integrar-se a CCOO i construir al seu si una tendència de lluita de classes a partir de l'actual CORRENT UNITARI.

d) cal, finalment, ORGANITZAR L'AUTODEFENSA OBRERA davant la repressió policial i feixista; mantenir una activitat antifeixista permanent a ROCA i tota la Comarca, vigilant especialment el - Sometent. Formar Comités de Vigilància i protecció antifeixista, per a la denúncia i recerca -- d'aquests terroristes, fins a desarticular-los.

Ferran Colom

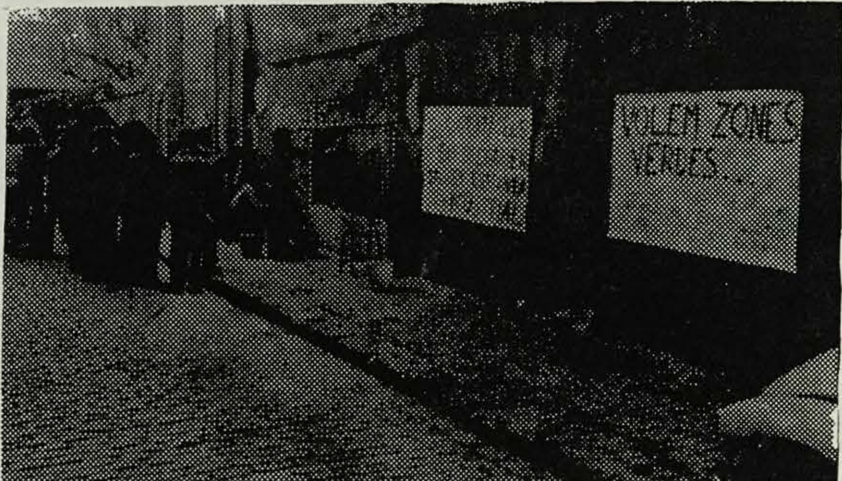
CONTRA TOTES LES AGRESSIONS

I PEGATS ...

LLUITEM PER A SALVAR ELS

BARRIS DE CATALUNYA

PER AL POBLE

Com era d'esperar la política "reformista" del govern Suarez, enblanquinadora de façanes institucionals i dels personatges que hi habiten, ha arribat també als ajuntaments de casa nostra i molt en especial al de Barcelona com exemple per a tots els ajuntaments de com enblanquinar-se en quatre dies i no canviar el més principal.

Per això, després dels clams cada vegada més forts de "Viola dimissió per feixista i per cabró" sentits arreu de la ciutat el govern més reformista de la monarquia ens ha plantat - com sempre per Decret, en Socias, el Batlle més reformista de tots els Batlles del franquisme, obert, dialogant, disposat a portar la seva campanya electoral amb tots els mitjans al seu abast i com què per fer oblidar la desastrosa política dels seus antecessors d'agressions contínues i descarades al poble no n'hi habia prou en ésser somrient i amable, ha vingut amb un pa sota el braç: el Pla d'urgències del senyor Socias.

Però els veïns de tots els barris de Barcelona sabem molt clarament quines són les intencions i les urgències d'aquest Batlle que nosaltres no hem pas elegit. Intentar a canvi de quatre pegats, de quatre engrunes del que són algunes de les nostres reivindicacions més sentides i de donar-nos un lloc a les seves regidories, canalitzar i calmar aquest cada vegada més ampli i radical moviment dels barris de Barcelona i en especial els barris populars, que posa en qüestió cada dia la incapacitat de l'Ajuntament i del Govern de la Monarquia per a resoldre les més mínimes i elementals de les seves exigències.

I això ho sabem perquè hem estat molts dies al carrer dient prou al Pla Comarcal, prou al Viola, prou a l'Ajuntament que va contra els interessos dels ciutadans, i hem estat posant dempeus a les assemblees de barri i a les Associacions de Veïns, i al carrer tot un programa de lluita per a salvar els nostres barris de quaranta anys d'especulació i a agressions constants, per a exigir les més àmplies llibertats polítiques i nacionals, per l'amnistia sense exclussions, per la desarticulació de les bandes feixistes, etc... I el pla d'urgències no ens planteja ni la derogació total del Pla Comarcal, ni...ni..., això si, ens vol enlluernar amb la promesa dels 7.200 milions de pessetes que ha demanat a crèdit i que per descomptat tots sabem que no representen la més petita part dels diners que ens han estat malversant tants anys i que son incapaços de cobrir les nostres necessitats, ni tant sols les que diu el Pla d'urgències.

De tota manera, com sempre nosaltres ens reunirem per a parlar del Pla d'Urgències, per a plantejar quines reivindicacions volem i necessitem més urgentment i quines relacions volem tenir amb aquest Ajuntament i les seves regidories, i deixarem ben clar que cap Pla d'Urgències pot, fent pegats, posar les bases per a solucionar tants anys d'agressió urbana, política i nacional.

I continuarem lluitant pel nostre Pla Popular on hem estat recollint les nostres necessitats i en especial per LA DIMISSIÓ INMEDIATA DE L'ACTUAL CONSITORI I LA CONVOCATÒRIA D'ELECCIONS LLIURES A UN AJUNTAMENT DEMOCRATIC PER SUFRAGI UNIVERSAL DES DELS 16 ANYS, que els veïns puguin controlar a través de les nostres assemblees i organitzacions de barri. Per la derogació inmediata i definitiva del Pla Comarcal - Per la municipalització del sol i la nacionalització de les grans empreses constructores - Per la construcció d'habitacles populars a cada barri- per escoles públiques, gratuïtes i catalanes des de la primera infància - pels tranports gratuïts -per un ambulatori a cada barri- per que cada barri tingui el seu ateneu popular - serveis públics gratuïts, bugaderies, guarderies, etc., i per totes les llibertats sense restriccions.

I més que mai, creiem que cal estar organitzats i posar dempeus cada vegada d'una manera més àmplia les assemblees de veïns que tot el barri hi participi, tots els partits polítics, sindicats, associacions culturals, de la dona, de la joventut, dels jubilats, estudiants, i escullin els seus comités de delegats revocables i responsables davant l'assemblea per a cada lluita en concret. I les Associacions de Veïns tenen avui el paper protagonista d'impulsar i garantitzar aquest procés, que els barris siguin dirigits pels propis veïns en assemblea, al marge de l'actual ajuntament, potenciant i recolzant totes les formes d'autoorganització de les que els veïns en lluita es vagin dotant.

I l'altre aspecte que tenim d'impulsar cada vegada més és la coordinació i difussió de les nostres lluites amb les dels altres barris, lligada a la de tots els sectors de la població, en especial amb la classe treballadora, única que pot garantir què aquest procés no s'aturi. i aquí creiem que la Federació d' AAVV ha de jugar aquest paper de coordinació i extensió de les lluites dels barris. Per això és tant important replantejar-nos el paper de l'actual Federació, que no ha acomplert aquesta tasca més que d'una manera molt parcial, i en aquest sentit volem recolzar des d'aquí el Document de 9 Barris, que ha estat el primer intent d'aprofundir seriosament aquesta tasca, i obrir el debat per a què la f deració es doti i es comprometi a defensar els programes que estan impulsant els barris i especialment els barris populars. I per tant denunciem i lamentem totes les ambiguetats de les AAVV que han col.laborat a què Pons Valon i el que representa continui presidint la Federació, i les recents eleccions antidemocràtiques, sense programa ni temps per a discutir-se a les AAVV, fan que la Federació no conpleixi el paper que tots necessitem i que la seva ambigüetat no li permeti ser la millor i radical denunciadora de la política d'aquest Ajuntament i d'aquest Govern de la Monarquia, sinó que de vegades objectivament colabora-

Barcelona, febrer del 77

Carola Bruc

CONTINUEN LES DETENCIONS

LA CNT A LA GARJOLA

A l'inici de l'actual estat d'excepció foren detinguts a Barcelona més de 50 militants de la CNT. Aquests militants, que les notes policials intentaven confondre amb inexistents accions terroristes, han anat sortint de mica en mica. Malgrat això, encara en queden a la Via Laietana uns 10, sotmesos a tota mena de maltractes -físics i morals- alhora que la majoria de les direccions sindicals i dels partits obrers els silencien. Cal trencar el mur del silenci: LLIBERTAT IMMEDIATA!!!

ACUSATS DE PERTENYER AL PCR MALTRACTATS.

La cadana de detencions produïda al voltant dels segrestaments de l'Oriol i en Villaescusa i els atemptats contra policies i guardia civil, també han arribat a casa nostra. Per a nosaltres, tot i manifestant el nostre ferm rebutjament de les accions atribuïdes al GRAPO i al PCR, que només poden ser utilitzades pels sectors més reaccionaris, creiem que una bona part al menys dels militants d'aquestes organitzacions creuen honradament lluitar, d'aquesta manera (tan boja i irresponsable) per la llibertat i el socialisme.

Resulta, doncs, d'allò més escandalós que mentre els botxins de Montejurra i homes com Royuela de CEDADE circulin tranquilament pels carrers, aquests militants equivocats tràgicament restin a les comissaries i, a més, sotmesos a les tortures més fotudes. Front a tot això expressem la nostra protesta més ferma.

SON DETINGUTS PER DEMANAR L'AMNISTIA

Un grup de joves fou detingut l'altre dia mentre enganxaben cartells demanant l'Amnistia i el retorn dels exiliats. Al moment de la seva detenció, a un dels policies se li"escapà"un tret que ferí un dels joves.
Això és una mostra més de la repressió que es manté i que fa córrer perill de mort pel sol fet de demanar quelcom tan elemental com l'Amnistia Total.

PER UN MOVIMENT UNITARI DE DONES

Fa unes setmanes els grups feministes i vocalies i d'altres grups de dones de Barcelona i Comarca van fer una Assemblea per a reorganitzar el seu funcionament intern, sobre tot pel que fa referència a la Coordinadora..

A aquesta Coordinadora es coordinen pràcticament tots els grups, menys l'Associació Catalana de la Dona per decisió pròpia, que formen part del Moviment Unitari de Dones.

Les perspectives de treball per les dones organitzades són molt àmplies i de moment només es pot palpar el treball immediat que s'està portant per les diferents vocalies al terreny d'intervenció al barri, per les dones treballadores, tant dins com fora de les Organitzacions Sindicals, per les dones de Banca i per les respostes puntuals a fets concrets a nivell de Coordinadora.

Això últim costa bastant, doncs a la Coordinadora li falta agilitat. Els fets la desborden i costa d'ajuntar els esforços.

Pel 8 de març, dia internacional de la dona treballadora, s'està preparant una jornada de lluita per l'amnistia per a la dona. De moment s'estan fent actes de presentació de la Coordinadora, presentació no formal sinó de treball, a tot arreu. Ês important difondre'ls i treballar en la seva preparació.

L'assemblea es va reafirmar dels acords de les Jornades i la sortida del llibre pot ser un bon instrument per a portar endavant el treball iniciat i per a crear nous grups a tot arreu.

L'autoorganització de les dones al moviment és una fita important pels revolucionaris. La unitat en l'acció va ser un dels punts en que l'assemblea es va pronunciar i també en la seva autonomia i independència dels homes i dels partits polítics, punt fonamental per a la unitat del moviment.

L'ASSOCIACIO CATALANA DE LA DONA I LA UNITAT DEL MOVIMENT

A l'Associació Catalana de la Dona li sembla poc que la Coordinadora es defineixi pels punts de les Jornades i per la lluita per l'alliberament de les dones. Per això no es coordinen, volen un programa, elles el tenen molt definit, tant que tothom les confon amb el PTE, malgrat que no totes les associades hi pertenyen. És un greu error que busquin la federació amb d'altres associacions de la resta de l'estat ignorant sectàriament als grups de dones de Barcelona mateix.

L'escissió que han tingut fa poc de les catòliques (sortida per la dreta) i de dones del PSC(C) per la qüestió nacional, és una petita mostra d'aquest error.

Aquesta voluntad no unitària ja es va veure a les Jornades, a la campanya contra l'adulteri i el miting fet al Blau Grana.
Des d'aquí fem una crida a les de l'Associaciò que s'hi pensin.

PER LA UNITAT DEL MOVIMENT
PER L'ALLIBERAMENT DE LA DONA
RECOLZEM I TREBALLEM PER LA COORDINADORA DELS GRUPS FEMINISTES, VOCALIES DE DONES I ALTRES GRUPS !!

Margarida Alomar

VOLEM VIURE I TREBALLAR AL PAIS

Hem aprofitat l'estada a Barcelona d'un grup de = militants a Catalunya Nord, perquè ens expliquin = en una primera i ràpida aproximació, la seva forma d'entendre i d'intervenir sobre la qüestió dels- Països Catalans.

DEMÀ- Com s'expressa, entre vosaltres, la renaixença de la qüestió catalana?

RESPOSTA- La qüestió catalana no es presenta ---- igual a Catalunya Nord que ací. Metodològicament- cal partir de les diferències històriques, i, en -- concret per a nosaltres, des de la integració a - l'estat francés pel "Traité des Pirénées" en 1659.

A partir d'aquest moment es desenvolupa una consciència favorable a la integració pel fet de les- millors condicions econòmiques que s'ofereixen a- la jove burgesia local. Només hi ha revoltes camperoles, com la dels "Angelets i Mic elets" contra la supressió dels furs i dels privilegis que- suposaven.

Podem dir, però, que durant tot el segle XIX no - hi ha qüestió catalana pròpiament dita, La burgesia catalana, integrada a l'estat central, repre-- sentava de fet tot el poble de Catalunya Nord. No- apareixen molts conflictes quan són suprimits al- llarg de tot aquest segle les característiques específiques catalanes pel fet del millorament de - les condicions econòmiques pel conjunt del poble.

Aquesta situació canvia als inicis d'aquest segle. La llei del desenvolupament desigual i combinat del capitalisme, produeix a l'estat francés -- zones de forta concentració econòmica (Paris, Loraine, Alsace, Lille, etc.) i d'altres de depauperació econòmica. La burgesia catalana va seguir la - línia d'inversió dins les zones privilegiades- en detriment de les industries locals. Sol inverteix una petita part dels seus beneficis a les vi-- nyes, i als mariscadors. Així apareix una petita -- burgesia, encara que continua la dinàmica de desaparició de les mitjanes indústries.

Podem dir que ara Catalunya Nord és una zona - depaupareda econòmicament amb un enorme exèrcit - d'aturatas que combina un atur estructural amb un altre cojuntural i una emigració permanent.

El problema s'agreuja per la crisi de la pro-- ducció vinícola (saturació del mercat del vi, monopoli de la comercialització). Podem parlar d'un - proletariat camperol a domicili.

DEMÀ- Quina és l'actitud del moviment de masses - en front d'aquesta situació

R- Hi ha un ascens del moviment de masses que articula sobre tres eixos diferents: 1) un moviment social de marcat caràcter obrer que s'oposa a --- l'organització capitalista del treball, contra -- l'atur, els salaris baixos, etc. i que recull la séva plataforma reivindicativa l'especifitat de les condicions en que es dona aquest fonòmen a Catalunya Nord; 2) un moviment camperol que encara que poc organitzat i amb un nivell de con -- ciència baix es manifesta per explosions molt violentes contra l'explotació a la qual es veu sot - més; 3) un moviment que compren el conjunt de sectors socials, estructurat contra l'especialització econòmica a que es veu forçada Catalunya Nord, és a dir contra una economia fonemental parasi-tària basada en el turisme (en diem economia de poli-- cies i prostitutes) i que es basa en una deportació permanent de ma d'obra; una destrucció del medi ecològic (destrucció de terres pels militars - destrucció de la costa pels grans conjunts turístics)

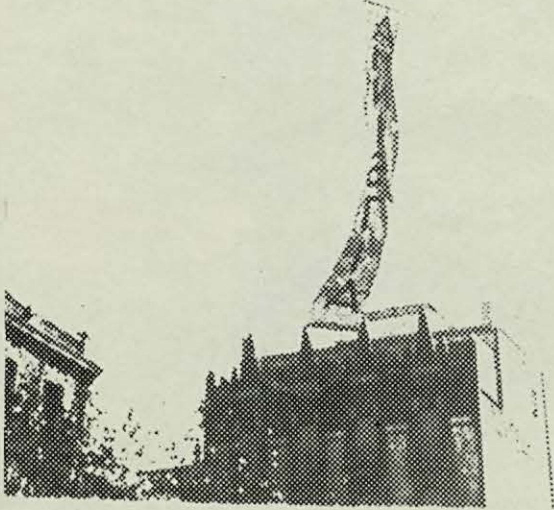
Es la conjunció d'aquests 3 moviments reivindicatius i la seva tendència a confluir a les lluites, el que ens permet parlar d'un moviment específic amb característiques regionals. Les consig-- nes centrals que donen cos a aquest moviment són: contra una economia parasitària, per una economia productiva. Volem viure i treballar al país!

Al marc de la decadència capitalista, aquest - moviment comença a retrobar i fer seus els vestigis de la qüestió catalana, (llengua i tradicions culturals) tal com era posada per la burgesia al- marc de l'estat espanyol. La qüestió catalana penetra doncs, dins del moviment de la cançó popular fonamentalment a l'àmbit cultural però també al - polític. A l'àmbit cultural s'han constituit di-- verses associacions d'intelectuals que treballen sobre el fet regional, i sobre tot hi ha un moviment de cançó popular que és potser, el fenomen que té més capacitat de penetració i mobilització a nivell de masses, en són portaveus: Joan Paugi- ner, Pere Figueres, Jordi Aubergne, Teresa Rebull el conjunt l'Egram, etc. En el terreny polític i -- com a fenomen històricament nou, tenim l'aparició de partits catalanistes com són el Partit Federal (petit burgés) i l'Esquerra Catalana dels Treba-- lladors amb una base social de joves i de comar - ques i amb qui mantenim bones relacions d'unitat- d'acció i d'impuls de les lluites obreres i populars.

DEMA-Vosaltres parleu de fet nacional o de fet regional?

R- nosaltres no parlem de colonialisme econòmic, sinó que pensem que és un procés lògic dintre del desenvolupament anàrquic del capitalisme francés- i que no hi ha diferències fonamentals d'àmbit -- econòmic amb altres zones depauperades. Però sí - que el moviment per les seves arrels catalanes i- pel fet de la seva cimentació al voltant de la classe obrera s'enfronta molt més que a d'altres- llocs de l'estat central i així li dona una dinàmica específica. El debat entre nosaltres ara està obert. Hi ha camarades que parlen d'una rea-- parició del fet nacional i d'altres que si bé -- consideren qu'existeixen certs problemas cultu-- rals pel fet d'una revolució burgesa no acabada- no pensen que es pugui anar més enllà de parlar- d'un fet regional. El debat doncs, és obert. Serà el moviment de masses qui, en última instància,--- amb una capacitat o no d'assolir les especifitats de Catalunya Nord i de fer-les o no transcrèixer- del seu nivell actual, qui ens marcara les nostres tasques i un tot cas la necessitat d'exigir el dret a l'autodeterminació .

10.2.77.

"POR FAVOR" CONTRA LA DONA?

Al nº 137 de la revista "Por Favor" apareix un article signat pel Sr. Álvarez Solís, titulat - "Un varón para toda la vida", que constitueix - una clara i brutal agressió contra el conjunt del moviment d'alliberament de la dona. Aquest senyor, que té un conegut passat franquista, ja va publicar, durant les Jornades Catalanes de - la Dona, articles insultants a "Interviu" i al "Brusi". Cal fer arribar per tots els mitjans - possibles, la protesta de tot el moviment de -- masses a la revista, exigint la pública rectificació i que l'esmentat senyor sigui allunyat -- completament d'una redacció que acull la col.laboració d'algunes feministes i d'altres periodistes i dibuixants coneguts pel seu esperit de lluita per la llibertat. I, d'aquesta llibertat també ha de gaudir la dona. CAL LLUITAR CONTRA TOTES LES REVISTES I ARTICLES MASCLISTES, CAL QUE EL SENYOR ÁLVAREZ SOLÍS NO PUGUI INSULTAR I AGREDIR LES DONES DES DE CAP MITJÀ D'EXPRESSIÓ.

Andreu Roca.

AMNISTIA TOTAL

(Ve de la contraportada)

lerància", apartats dels seus companys, privats de l'únic dret que a aquest país té el treballador, el dret a treballar. NECESSITEM L'AMNISTIA LABORAL.

NECESSITEM
Fora de les presons totes les dones condemnades per lleis que les discriminen. I l'abolició immediata de totes aquestes lleis així com la --- llei dita de "perillositat social". No podem -- consentir que es parli de democràcia, de que -- tothom tindrà el seu vot, etc., quan més de la meitat de la població viu en una situació d'inferioritat, de discriminació. NECESSITEM L'AMNISTIA PER A LA DONA.

Tota aquesta situació afecta molt durament a -- milions de persones. Cal mobilitzar-les. Cal -- fer d'aquests propers mesos una nova etapa de - lluita de masses per l'AMNISTIA TOTAL, mitjançant una ingent campanya de sensibilització i - mobilització que ultrapassi els límits de la reforma Suárez, que es planti al bell mig del diàleg govern-oposició, que torni a donar-nos la - iniciativa i la relació de forces per a assolir els objectius abans esmentats.

"Familiars i amics de presos polítics" ha posat dempeus una nova campanya d'acord amb l'Assemblea i amb la Federació d'Associacions de Veïns sota el lema "abans de les eleccions, amnistia sense esclusions". Desgraciadament, els resultats de les primeres reunions d'aquesta campanya ens fan pensar que els seus promotors no tenen cap voluntad de promoure la mobilització de masses al carrer, abans de les eleccions per -- l'AMNISTIA TOTAL, sinó que mitjançant la negociació d'un acte tancat amb el governador civil pensen limitar-se a una campanya de pressió sobre el govern de cara a que al començar les - eleccions tots els presos siguin en llibertat.

La Coordinadora Feminista de Barcelona duu endavant una campanya de gran abast de masses per - l'amnistia per a la dona i té previstos ja diversos actes per a principis de març. El comité d'enllaç d'empreses en lluita (que fins ara ve coordinant ROCA, CETESA, DESCASA, NUMAX, amb -- les centrals sindicals), està fent el mateix -- amb l'amnistia laboral, amb gran ressò, com ho demostrà la manifestació d'alguns milers el diumenge 13, en prohibir-se el míting del Palau -- dels Esports..

"Familiars" està demanant a tots els grups polítics operants a Catalunya, que es defineixin sobre l'amnistia i la campanya. Curiosament tots ho fan de manera positiva. Nosaltres suggeririem a "familiars" que els faci definir per escrit sobre la necessitat de sortir al carrer -- ara, sobre la conveniència d'aturar les converses amb el govern mentre hi hagi un sol presoner a les cel.les, i sobre l'oportunitat de fer dels presoners polítics actuals candidats electorals de totes les organitzacions obreres.

Per a finals de Febrer, hi ha previst un míting per l'Amnistia al Palau dels Esports. Nosaltres recolzem aquesta iniciativa a la vegada que demanem què un obrer representatiu parli de l'Amnistia Laboral, què una militant de la Coordinadora Feminista parli de l'Amnistia per a la Dona, i què a l'acte hi hagi total llibertat d'expressió. A veure...

Per la primera setmana de Març, la "Coordinadora Feminista" té previst un míting i una concentració-manifestació a la Trinitat, coincidint - amb la jornada internacional de la dona treballadora. Nosaltres recolzem incondicionalment -- aquesta iniciativa

I, no cal dir-ho, impulsar des d'ara mateix tot tipus d'actes, de propaganda, signatures, testimonis, etc. que recordin a tots que:

VOLEM L'AMNISTIA, LA VOLEM ARA, LA VOLEM TOTAL i no amb comptagotes.

Roser Rius

AMNISTIA

Després de quaranta anys, unes eleccions... L'oposició recolza el govern arrel dels atemptats feixistes. El govern ho agraeix tot decretant un estat d'excepció i empresonant a un centenar de militants obrers i d'esquerra. Però, amb tot l'oposició no perd el cap i seguiex negociant la Llei Electoral. Cal suposar que, durant la campanya electoral, el govern s'abstindrà d'empresonar candidats obrers i de dissoldre a cops de porra els piquets de propaganda dels grups revolucionaris. De tota manera, si ho vol fer, si ho fa, l'actitud de partida dels grans partits obrers (PSUC, PSC, etc.) ja l'hem pogut copsar aquests darrers dies. Sembla que quan arribin les eleccions (maig-juny) tots o quasi tots els presoners polítics hauran estat deixats en llibertat, amb comptagotes. Així, després de quaranta anys de reixes, tots podrem anar a votar.

No és per això pel que hem lluitat. El que volem és quelcom més que el "dret" a discrepar un cop cada quatre anys. Volem tots els nostres drets i volem exercir-los sense limitacions. Per això <u>NECESSITEM UNA AMNISTIA TOTAL</u>, necessitem aplegar totes les forces, tots els companys d'aquesta llarga lluita, necessitem recuperar totes les energies, tota la capacitat de mobilització del nostre poble, necessitem treure'ns de sobre tota aquesta hipoteca humana i política que ens ha deixat el franquisme per herència.

NECESSITEM
La llibertat immediata de tots els presoners polítics, el retorn de tots els exiliats, l'anul.lació de totes les causes, la destrucció de tots els arxius policials.

NECESSITEM
L'abolició de l'actual Codi Penal, de l'Audiència "Nacional" i de tota mena de tribunal polític, la depuració de la magistratura.

NECESSITEM
Totes les llibertats polítiques i nacionals sense limitacions. La dissolució dels cossos repressius i de les bandes feixistes, la depuració de l'exèrcit franquista.

NECESSITEM
L'amnistia nacional, la derogació sense més preàmbuls de l'ominós decret de 1938, que ens condemnà a l'opressió nacional i al centralisme burocràtic més salvatges.

NECESSITEM
El retorn de tots els acomiadats als seus llocs de treball i el restabliment de l'article 35. Doncs, els milers d'acomiadats que encara resten, molts d'ells sense treball, no poden disfrutar de cap llibertat ni de la més minsa "to-

Segueix a la pàgina 11

TOTAL